

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-3 У. 18762/17
20.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судског саветника др Весне Билбија, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., ..., кога заступа Немања Баљ, адвокат из Новог Сада, Новосадског сајма 5, против туженог МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја става 2. диспозитива решења број: 46-00-00746/2017-13 од 26.10.2017. године, уз учешће заинтересованих лица: РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, коју заступа Државно правобранилаштво Одељење у Новом Саду, Б.Б. из ..., ..., В.В. из ..., ..., Г.Г. Из ..., ... и Д.Д. из ..., ..., које заступају Божидар Стевановић и Илија Џаковић, адвокати из Београда, Наке Спасић 10, у правној ствари враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе 19.04.2018. године, у нејавној седници већа одржаној 20.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац А.А. да заинтересованом лицу Републици Србији на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 16.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац А.А. да заинтересованим лицима Б.Б. из ..., В.В. из ..., Г.Г. Из ... и Д.Д. из ... на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним ставом 2. диспозитива решења Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове број: 46-00-00746/2017-13 од 26.10.2017. године одбијене су, као неосноване, жалба Републике Србије и жалба тужиоца

изјављене против делимичног решења Агенције за реституцију, Подручне јединице Нови Сад, број 46-017577/2013 од 24.03.2017. године, којим је тачком 1. диспозитива усвојен захтев, враћа имовина и утврђује право својине Б.Б., Д.Д., В.В. и Г.Г., сваком са обимом удела од по 1/4, на некретности - пољопривредном земљишту и то на 398106/1436038 дела кат.парцеле бр. ... површине 143.60.38 ха, уписане у листу непокретности бр. ... КО ..., као државна својина Републике Србије, корисник А.А.; тачком 2. диспозитива је одређено да ће на основу тог решења, по његовој правноснажности, надлежни орган за упис права на непокретностима извршити упис права својине у корист Б.Б., Г.Г., Д.Д. и В.В. на некретности из тачке 1. диспозитива решења, са обимом удела како је то наведено у тачки 1. диспозитива решења; тачком 3. диспозитива одређено је да се непокретност из тачке 1. диспозитива враћа у државину Б.Б., Г.Г., Д.Д. и В.В., по скидању усева, а најкасније до 30. октобра године у којој је решење постало извршно, а ако је решење постало извршно после овог датума - у року од 8 дана од скидања првог наредног усева у следећој години, а да лицу које је на дан доношења извршног решења имало право коришћења пољопривредног земљишта, то право престаје даном извршности решења о враћању имовине бившем власнику; тачком 4. диспозитива наложено је надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу тог решења, а по његовој правноснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретности наведеној у тачки 1. диспозитива тог решења; тачком 5. диспозитива утврђено је да је враћена имовина у слободном промету, а да Република Србија, Аутономна покрајина Војводина, односно јединица локалне самоуправе има право прече куповине приликом првог отуђења и тачком 6. диспозитива одређено је да ће се о преосталом делу захтева о којем није одлучено тим делимичним решењем, одлучити накнадно, посебним решењем, након што се за то стекну законски услови.

Тужбом, поднетом Управном суду 10.12.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа у ставу 2. диспозитива. Цитира одредбу члана 18. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу и указује да је тужилац научна установа чији је оснивач Република Србија, основан сходно Закону о јавним службама и Закону о научно-истраживачкој делатности и да предметну парцелу, чије се враћање тражи, користи у научно-истраживачке сврхе више деценија, због чега се парцела и налази на потесу "...", а што је уписано у листу непокретности. У тужби се даље наводи да се сврха научне делатности која се обавља на предметној парцели не исцрпљује поделом култура на вишегодишње или једногодишње, с обзиром да је научни рад континуирана делатност која се не може ограничити на животни век културе, те да тужени орган без основа утврђује да се на предметној парцели заснивају једногодишње културе. Тужилац указује да се на парцели број ... К.О. ..., која се налази на истом потесу – ..., као и предметна парцела број ... К.О. ..., налазе објекти које он користи, а који служе научно-истраживачкој делатности и то лабораторија, дорадни центар, складиште семенске робе и стакленик. Наводи да се пред Агенцијом за реституцију поред овог поступка води више поступака по захтевима других подносилаца којима је предметна парцела ... К.О. ... опредељена захтевом за враћање, као и да сам назив потеса "..." и површина предметне парцеле, која се на том потесу налази, од 143 ха, доказује научно-истраживачку сврху коришћења те парцеле и указује на чињеницу битног ометања рада и функционисања тужиоца, те да је немогуће да одвајање парцеле ... К.О. ..., од научно-истраживачких објеката тужиоца изграђених на

суседној парцели, не утиче на рад и функционисање тужиоца. Истиче да је погрешан став туженог органа да Република Србија има могућност да му да на коришћење друго земљиште на територији Града Новог Сада, јер није узео у обзир класу пољопривредног земљишта, површину и чињеницу јединствене парцеле од укупно 143 ха. Тужилац сматра да је неприхватљиво образложење туженог да су наведени аргументи без утицаја на другачију одлуку, те да је повређен члан 18. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи у ставу 2. диспозитива који се на њега односи и обавезе туженог да му накнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и таксе по одлуци суда, у року од 15 дана.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Законски заступник заинтересованог лица Републике Србије - Државно правобранилаштво, Одељење Нови Сад је у одговору на тужбу навео да је оспорено решење донето у складу са законом и да су неосновани наводи тужбе да став туженог органа да Република Србија има могућност да тужиоцу да на коришћење друго земљиште на територији града Новог Сада, није проверен, јер је Република Србија искључиви власник пољопривредног земљишта који се налази у јавној својини, тако да је евидентно да поседује друго земљиште које би дала на коришћење тужиоцу. Предложио да суд тужбу одбије и обавезе тужиоца да Републици Србији накнади трошкове управног спора за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Заинтересована лица Б.Б., В.В., Г.Г. и Д.Д. су у одговору на тужбу навели да доношењем оспореног решења тужиоцу нису повређена било каква права или на закону заснован правни интерес и да се његов правни положај, као привременог корисника земљишта, не мења враћањем предметног земљишта заинтересованим лицима. Истакли су да тужилац више није ни привремени корисник предметног земљишта, ни купац, јер му је Уговор о привременом коришћењу земљишта истекао још 31.10.2017. године. Указују да су неосновани наводи тужбе да се предметно земљиште користи у научне сврхе, јер је карактер доделе земљишта на привремену употребу управо доказ да рад А.А. ни на који начин не може бити ометен, поготово имајући у виду се на предметном земљишту налазе једногодишњи засади и да се земљиште сваке године додељује јавним надметањем, односно јавним позивом, те да тужилац нема ексклузивно право коришћења на том земљишту. У прилог тврдње да враћањем предметног земљишта рад тужиоца не може бити ометен, истичу да предметно земљиште чини свега 3% укупног земљишта које је дато тужиоцу на коришћење и да му је остало још 500 ха државног земљишта које није предмет овог захтева. Предлажу да суд тужбу одбаци, или ако сматра да нема места одбачају, тужбу одбије као неосновану.

Пошто се у овој управној ствари ради о вишестраначком предмету у којем је јавна расправа обавезна у смислу члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), суд је 19.04.2018. године одржао усмену јавну расправу у одсуству уредно позваног туженог и законског заступника заинтересованог

м2. На основу налаза и мишљења вештака утврђено је да вредност овог одузетог пољопривредног земљишта, након свођења на вредност њиве 1. класе и након умањења на име путне и каналске мреже од 3,2%, износи 398.105,57 вредносних једница, односно 39 ха 81 ари и 06 м2, њиве 1. класе, те је сагласно томе предложена за враћање парц.бр. ... КО ..., укупне површине 143 ха 60 а 58 м2, њива 1. класе, уписана у лн ... КО ... и то у 398106/1436038 дела и утврђено да на предложеној парцели нема изграђених објеката, нити заливних система, да парцела не представља изграђено земљиште и да до ње постоје приступни атарски путеви. Даље је утврђено да су законски наследници бивше власнице Ж.Ж.: Б.Б. и Г.Г., синови, В.В., унук, по праву престављања иза пок. И.И. и Д.Д., унука по праву представљања иза пок. Ј.Ј.. Из извода ЛН бр. ... КО ... утврђено је да је парцела бр. ... у државној својини Републике Србије, са правом коришћења А.А. и да се налази на потесу "...". Из Уговора о давању на коришћење пољопривредног земљишта у државној својини бр. 320-11-4673/4-2016-14 од 24.06.2016. године закљученог између Републике Србије, Министарства пољопривреде и тужиоца утврђено је да је тужиоцу дато на коришћење без накнаде укупно 646.9824 ха пољопривредног земљишта у КО ..., међу којима је и парцела бр. ... површине 143.6038 ха, на период од годину дана, односно до 31.10.2017. године. Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени орган је нашао да је део захтева основан и да су испуњени услови за доношење делимичног решења као у диспозитиву решења од 24.03.2017. године. Одлучујући по жалбама тужиоца и Републике Србије изјављених против решења првостепеног органа тужени орган је, сходно члану 230. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења. Против решења туженог Република Србија није покренула управни спор.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...142/14) прописано је да се овим законом уређују услови, начин и поступак враћања одузете имовине и обештећења за одузету имовину, која је на територији Републике Србије применом прописа о аграрној реформи, национализацији, секвестрацији, као и других прописа, на основу аката о подржављењу, после 9. марта 1945. године одузета од физичких и одређених правних лица и пренесена у општенародну, државну, друштвену или задружну својину.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 3. истог закона прописано је да се право на враћање имовине по одредбама овог закона може остварити за имовину одузету применом Закон о аграрној реформи и унутрашњој колонизацији ("Службени гласник НРС", бр. 39/45 и 4/46). Одредбом члана 18. став 1. тачка 3) наведеног закона прописано је да се не враћа право својине на непокретностима које на дан ступања на снагу овог закона имају следећу намену, односно статус: непокретности које служе за обављање делатности установа из области здравства, васпитања и образовања, културе и науке или других установа, као јавних служби, основаних од стране носилаца јавне својине, а чијим би враћањем био битно ометен рад и функционисање тих служби. Одредбом члана 24. став 1. Закона прописано је да се бившем власнику враћа право својине на пољопривредном и шумском земљишту и шумама, одузетим применом прописа из члана 2. овог закона, а ставом 2. истог члана прописано је да уколико је одузето пољопривредно, односно шумско земљиште било предмет комасације, односно арондације након одузимања, бивши власник има право на враћање земљишта које је добијено из комасационе масе за то земљиште.

Полазећи од чињеница да је бившој власници Ж.Ж., на основу одлуке ГНО Нови Сад бр. ... од 11.01.1946. године сходно члану 3. став 1. Закона о аграрној реформи и унутрашњој колонизацији, одузето земљиште површине 71 ј 856 кв хв, односно 41 ха 16 ари и 55 м2, које је након одузимања било предмет комасације и коме одговара за враћање парцела, која је добијена из комасационе масе у коју је унето одузето земљиште, број ... КО ..., укупне површине 143 ха 60 а 38 м2, у 398106/1436038 дела, чији је власник Република Србија, а корисник тужилац на основу Уговора о давању на коришћење пољопривредног земљишта у државној својини, који је престао да важи 31.10.2017. године, на којој нема изграђених објекта, ни заливних система, као и да наведено земљиште не представља изграђено земљиште и до њега постоје присутни атарски путеви, правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 24.03.2017. године јер је правилно првостепени орган нашао да су испуњени услови за доношење делимичног решења за враћање имовине која је одузета од пок. Ж.Ж. и у складу са чланом 24. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу и наведену парцелу вратио заинтересованим лицима, законским наследницима бивше власнице.

Тужени орган је ценио наводе жалбе да предметну парцелу А.А. користи у научно-истраживачке сврхе више деценија, да се предметна парцела налази на потесу "...", на којем се налазе објекти који се користе у исту сврху, те да би одвајање предметне парцеле негативно утицало на делатност тужиоца, као и да је погрешно утврђено чињенично стање и повређена одредба члана 18. став 1. тачка 3) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, које тужилац понавља и у тужби и за своју одлуку дао правилне и на закону засноване разлоге, које у свему прихвата и овај суд и на њих упућује.

Правилно је цењено да је Уговором о давању на коришћење пољопривредног земљишта у државној својини број 320-11-4673/4-2016-14 од 24.06.2016. године тужиоцу предметна некретнина дата на коришћење на годину дана, до 31.10.2017. године, да тужилац поред научно-истраживачке делатности обавља и комерцијалну делатност, да на предметној парцели нема вишегодишњих засада и да не постоји нужност да се та парцела у дужем временском периоду тужиоцу даје на коришћење, као и да Република Србија, као оснивач тужиоца, има могућност да тужиоцу на коришћење да земљиште у јавној својини у било којој другој катастарској општини града ... или друге територијалне јединице у окружењу, јер делатност тужиоца није искључиво везана за КО ..., при чему је навод тужбе да овај став туженог органа није проверен без утицаја на другачију одлуку, као и да према налазу и мишљењу вештака у КО ... не постоји друго одговарајуће земљиште које би могло да буде враћено подносиоцима захтева, посебно имајући у виду да Закон о враћању одузете имовине и обештећењу не предвиђа могућност супституције, односно додељивања земљишта из друге катастарске општине, већ се одузето земљиште које је било предмет комасације мора вратити искључиво из те катастарске општине, те полазећи од свега наведеног тужилац у току поступка није доказао да би враћањем дела предметне парцеле ... КО ... био битно ометен његов рад и функционисање.

Наводи тужбе да сама површина предметне парцеле указује на битно ометање

рада тужиоца такође нису основани, поготово с обзиром на чињеницу да земљиште враћено заинтересованим лицима чини незнатан проценат укупног земљишта које је тужиоцу дато на коришћење.

Такође, наводи тужбе да се на другој парцели, на потесу на којем се налази и предметна парцела, налазе објекти које тужилац користи, те да би одвајање предметне парцеле од тих објеката који се користе у сврху обављања научне делатности од земље која служи тој сврси, имало негативан утицај на научну делатност тужиоца, нису основани, нити од утицаја на доношење другачије одлуке у овој управној ствари, јер тужилац ове наводе није доказао, а посебно имајући у виду да се према налазу и мишљењу вештака геодетске струке З.З. од 07.10.2016. године на катастарској парцели број ... КО ..., не налазе изграђени објекти, ни заливни системи и да не представља изграђено земљиште, па је правилан закључак туженог органа да, иако је предметна парцела део потеса "...", та околност није сметња за враћање имовине у смислу члана 25. став 1. тачка 1) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу будући на дан ступања на снагу закона на предметној парцели нема објеката у функцији.

Наводи тужбе да се пред Агенцијом за реституцију поред овог поступка води више поступака по захтевима других подносилаца, којима је предметна парцела ... КО ... опредељена захтевом за враћање нису од утицаја на другачије одлучивање јер из те чињенице не произлази закључак да би враћањем дела парцеле ... КО ... рад и функционисање тужиоца био битно ометен, већ је вероватније да је предметна парцела, с обзиром на описане карактеристике, при чему су цењени и класа земљишта и површина парцеле, чему тужилац неосновано замера, препозната као адекватна за враћање по Закону о враћању одузете имовине и обештећењу за више подносилаца.

Суд је уочио да је тужени орган у оспореном решењу више пута поновио очигледну грешку у писању имена заинтересованог лица Д.Д. као Д.Д., али налази да то није од утицаја на другачију одлуку, јер тужени орган може у свако време исправити грешке у именима или бројевима, писању или рачунању, као и друге очигледне нетачности у решењу или његовим овереним преписима сходно члану 209. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01, "Службени гласник РС", бр. 30/10).

На основу изнетог, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је применом одредаба члана 66., члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14) одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде, а тужилац обавезао да заинтересованом лицу Републици Србији накнади трошкове за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара и да заинтересованим лицима Б.Б., В.В., Г.Г. и Д.Д. накнади трошкове за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара и приступ пуномоћника на рочиште за усмену јавну расправу у износ од 18.000,00 динара, укупно 34.500,00 динара, у складу са

тарифним број 43. и 44. Тарифе о накнадама и наградама за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12) и одлучио као у ставу 3. и 4. диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20.04.2018. године, III-3 У. 18762/17

Записничар
др Весна Билбија, с.р.

Преседник већа – судија
Сузана Гудураш, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР